

RUIS

NOVEMBER 2010 - 63

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | BOUDEWIJNSTRAAT 50 B-9000 GENT

COLOFON

AGENDA

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Piet Ruis
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille, Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijper, Hans van der Linden, Mik Prims, Pim van der Graaf
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN

COVER: RINUS VANDEVELDE
'untitled' charcoal on paper
courtesy Tim Van Laere Gallery
BERT LEZY
JOAKIM DRESCHER

STRIP: GERARD HERMAN (be)

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

02/11 Netwerk Aalst
Marshall Allen & Ed Wilcox (usa)

02/11 De Kreun Kortrijk
Zola Jesus (usa), Former Ghosts (usa), Xiu Xiu (usa)

04/11 Occi Amsterdam
Marshall Allen (usa)

06/11 La Chapelle Saint Roch Luik
Joseph Ghosn (fr), TG (fr)

06/11 Magic Mirrors Brussel
Hoquets (b), DJ Bongo Man (be), DJ General John (uk)

Prince Rama

06/11 BELGIE Hasselt
Wire (uk)

10/11 STUK Leuven
Displaced Sounds: Akio Suzuki (jp)

11/11 Magasin 4 Brussel
Quock (usa), Missing Dog Head (fr)

12/11 BELGIE Hasselt
Graag Traag Festival: New Jooklo Age (it), Chie Mukai (jp), Quok (usa), The Beautiful Band (be), The Doozer (uk)

12/11 Scheld'apen Antwerpen
Sun Araw (usa), Prince Rama (usa)

12/11 Occii Amsterdam
Death Sentence Panda (usa), Bronze (usa)

13/11 Occii Amsterdam
Japanese New Music festival: Acid Mothers Temple e.a.

13/11 De Nieuwe Anita Amsterdam
Prince Rama (usa), Sun Araw (usa), Bebe Fang (nl)

14/11 Ekko Utrecht
Gary War (usa), Eklin (nl), Hype Williams (usa), Stellar Om Source (nl)

14/11 Water Moulin Doornik
The Feeling Of Love (fr), Prince Rama (usa), Two Bit Dezperados (it)

16/11 De Kreun Kortrijk
The Residents (usa)

16/11 DNA Brussel
Noveller (usa), Aidan Baker (can)

19/11 Kinky Star Gent
Fyoelk (nl), Moemlien (nl)

19/11 De Kreun Kortrijk
Daniel Higgs (usa), Action beat (usa)

20/11 Scheld'apen Antwerpen
Action Beat (usa)

20/11 De Doelen Rotterdam
Tomoko Mukaiyama (jp)

24/11 Vooruit Gent
Kiss The Anus of a Black Cat (be), Eric Chenaux (can)

25/11 Kavka Antwerpen
Black To Comm (de), Wouter Van Veldhoven nl, Eric Thielemans (be)

28/11 Magasin 4 Brussel
Trumans Water (usa), Room 204 (fr), Magic Barbeque (fr)

28/11 dB's Utrecht
Wooden Shjips (usa), Cave (usa)

4/12 Netwerk Aalst
Manoeuvres: Jonathan Fitoussi (fr), Rene Hell (usa), Jonas Reinhardt (usa), Innercity (be), Elfenbeinturm (de), Bear Bones Lay Low (be/vz)

Lieve Guust,

Ik wil je in dit leven minstens één brief schrijven. Volgens Nostradamus Dacquin, i.e. je vader, zal mij geen lang leven beschoren zijn. Van deze ben je dus al zeker. Toen ik zonet door de smog van de Gentse nazomer gleeed op mijn rammelfiets en ik het tot breinloze consumptie aangespoorde plebs door de straten zag marcheren (het is koopavond vanavond) overviel mij een bijna griezelige somberheid. Toch waren het niet die mensen, noch hun consumptiezucht die een donderwolk boven mijn hoofd genereerden. Ze waren de druppel van een zich traag ontwikkelende depressie, ontsproten aan een fascinatie voor de Amerikaanse hiphopartiest Lil B. Hoewel deze jonge rapper wereldwijd nu al als cultfiguur bestempeld wordt, is de kans groot dat jij nooit van hem zult horen. De reden waarom ik je een brief schrijf over deze jongen is omdat hij de perfecte casus vormt bij de levensvragen van de tijdgeest waarin je geboren bent. Ik zal je hem kort voorstellen.

Lil B is een tot aan de oren getatoeëerde neger met gouden tanden, twee kilo kettingen om de nek, diamanten in de oren en een blitse honkbalpet op het hoofd. Zo'n beetje het stereotiep van de contemporaine zwarte man in de showbizz. Zijn poëzie gaat o.a. over hoe graag hij hoeren (een verzamelnaam voor de vrouw in het algemeen) verkracht, hoe hij hen verplicht zijn fallus te omsluiten met hun vochtige monden in ruil voor wat dollars en hoe hij zijn testis achterlaat in hun hersenen. Toch is Lil B ook een gevoelige jongen, dolgedraaid door deze vreemde wereld van impulsverload. "*I'm just doing what I'm doing/I've been moving lately/I'm just trying to live my life/but this shit is crazy/and everybody thinks I'm good and I'm fantastic/even though I'm in a gang, bitch/I'm not a rapper*", rijmt hij in *The Worlds Ending*, ingeleid door een nummer van Elliott Smith en met een geweer tegen de slaap. Based God overmand door THC en paranoia. In een andere clip staat hij in een religieuze winkel te midden van de negenkaarsen en doodshoofden. Hij rapt dat hij God is, de oceaan en de bomen, maakt een kruisteken, vervolgt zijn betoog over incoherentie en begint er dan maar weer over dat hij van natte poezen houdt en dat hij zijn piemel er wel eens zou inplanten. Het vanitasmotief doorkruist zijn doodsverlangen, de twijfel, de moderne eros & thanatos.

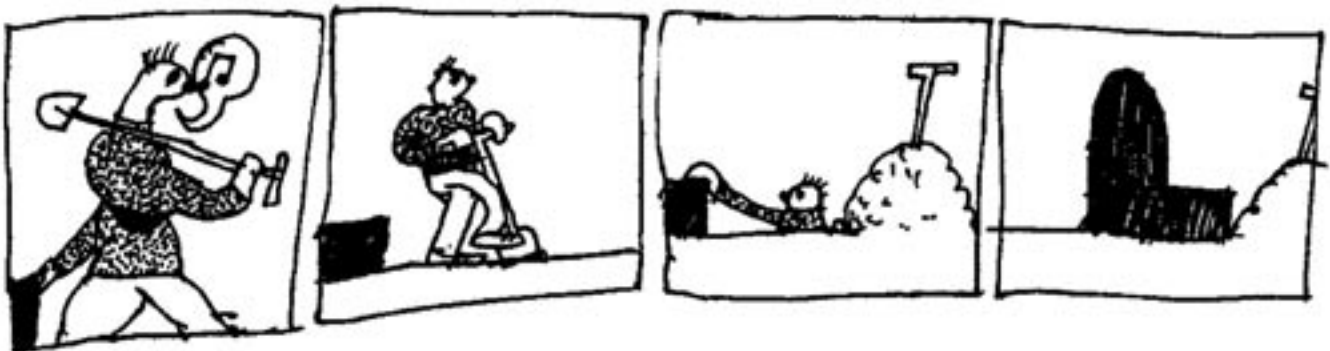
Toch zijn het niet zozeer zijn persoonlijkheid of zijn lyrics die mijn aandacht trokken. Zijn poëzie is zelfs vaak ondermaats,

zijn *flow* erbarmelijk. Uiteindelijk staat Lil B gewoon symbool voor een hele generatie aan productief nihilistische Afro-Amerikaanse *stoners*. Wat ik opvallender vind, is de rol die hij speelt in het hedendaagse muzieklandschap. Met behulp van Twitter, YouTube en MySpace heeft B wereldwijd een directe band met zijn fans opgebouwd. Zo ontwikkelde hij een straatgeloofwaardigheid die de hiphopscene niet alleen oversteeg, maar ook in zijn hemd zette. B is tegelijkertijd integer én een parodie. Zijn meest recente verwezenlijking heet *Rain in England*. Het is een dubbelelpee op het Weird Forestlabel dat o.a. al Yellow Swans, Inca Ore en Starving Weirdos uitbracht. Dat zal jou allemaal weinig zeggen, maar ik leg het later wel eens uit. Het is een plaat zonder beats, een cross-over tussen new age, ambient en hiphop en alleen al om die reden origineel. Wonderbaarlijk is vooral dat deze internethype zowel MTV als de zogenaamde underground kan bekoren. Zijn carrièrezet was dan ook tegenovergesteld aan die van zoveel andere artiesten, namelijk van de mainstream naar de underground. Hij trekt alle registers open. Een voorbode van underground en mainstream die langzaam met elkaar zullen versmelten. Alles diversifieert en alles wordt één op hetzelfde moment. Ik volg het soms even niet en voel me dan net zo *derailed* als Little Brandon, al houd ik mij nog staande in de geruststellende illusies van de middenklasse in een gemiddelde Belgische provinciestad. Wees blij dat je in Gent geboren bent en niet in Berkeley, California.

Ik hoop dat het er hier binnen zestien jaar in ieder geval iets evenwichtiger uitziet voor je. *Internet is messing up our minds*. Dat was eigenlijk wat ik wou schetsen aan de hand van die bruine poëet. Vraag het maar aan je vader, hij is specialist ter zake. Hopelijk schaffen ze dat hele zootje gewoon af. Het zal van de ultraconservatieven afhangen. We zijn momenteel goed op weg hier in Vlaanderen. Ik ben somber, maar er is hoop. De volgende revival is wat mij betreft Rousseau. Mocht het voort evolueren aan dezelfde snelheid en in dezelfde richting, lieve Guust, laat me je dan een (waarschijnlijk ook de enige) wijze les geven: Alles op internet is echt, of het nu vals is of niet. En je kan bij mij op bezoek komen als je wil ontstressen en naar 13th Floor Elevators vinyl wil luisteren. Er staat Karmeliet in mijn frigo.

Veel liefs,

Je peter

TOMOKO MUKAIYAMA

HOREN / LUISTEREN, KIJKEN / ZIEN, VOELEN & ZIJN

Binnen de veelal geijkte wereld van de klassieke muziek is de in Amsterdam wonende pianiste Tomoko Mukaiyama een opvallend specimen. Niet alleen omdat zij fabelachtig concerteert, maar ook omdat ze de paden buiten muziekgebouwen durft te betreden om uiting te geven aan haar creatieve 'esprit' in installatiekunst. Op 20 november staat wederom een bijzondere performance van en met Mukaiyama op het programma, wanneer zij, als artist-in-residence, in de Rotterdamse Doelen op bijzondere wijze werk van John Cage uitvoert.

Tekst: Sven Schlijper

Merlijn Doornik

Wasted

Eerder dit jaar was in het Heerlense museum Schunck* "Wasted" van Tomoko Mukaiyama te zien, te horen en te ondergaan. In dat werk presenteerde de concertpianiste en beeldend kunstenaar haar dialoog tussen artiest en publiek op indringende en interactieve manier. Een doolhof van 12.000 witte zijden jurken omringde de bezoeker. Je kon er doorheen dwalen, maar daar bleef het niet bij.

Elke vrouwelijk bezoeker mocht namelijk een jurk meenemen. Daarvoor golden slechts twee voorwaarden: de dame in kwestie draagt de jurk tijdens haar menstruatie en maakt een artistiek statement op basis van haar ervaringen met het eigen lichaam en vrouwelijkheid en bezorgt dit terug in de vorm van foto, video, geluidskunst, object of tekst.

Mukaiyama verwerkte deze geretourneerde kunstzinnige uitingen op haar beurt in een monumentaal concert. Daarop voerde zij Bachs "Goldberg Variationen" uit in een multimediale setting die verslag deed van de vrouwelijke lichamelijkheid, haar doen, denken en voelen.

Het is precies in haar eigennijge en verrassende koppeling van klassieke muziek aan thema's die ogenschijnlijk niet an-

nex zijn met het gespeelde werk, waarmee Mukaiyama zowel de gespeelde "klassieke" composities, als de gepresenteerde artistieke *testimonials*, en bovendien ook nog het overkoepelende conceptuele idee van haar totaalkunstwerk, van volledig vernieuwende inhoud en portee voorziet. Daarmee slaat Mukaiyama bruggen over rivieren die misschien wel nooit iemand waren of zouden zijn opgevallen. Stromen of kloven zelfs, die er wellicht ook helemaal niet zijn.

Immers: de uitvoering van een stokoude compositie in het hier en nu door een vrouw, is per se beladen door het heden en door het vrouw zijn van de pianiste. Althans: Mukaiyama expliciteert deze; vooral en veelal, daar waar politieke correctheid het spreken of schrijven over een uitvoeringsverschil door een man of een vrouw alleen al bijkans tot *not done* verklaart. Juist de persoon van de uitvoerende en de achtergronden daarvan vormen een belangrijke factor in de concerterende interpretatie van een werk; multimediaal gepresenteerd of niet. Was het niet Rachmaninov die zich na een uitvoering van een van zijn pianoconcerten liet ontvallen dat die pianist het werk beter speelde dan hijzelf het kon of ooit gekund zou hebben? Niet technisch, maar passioneel inhoudelijk.

For You

Een ander belangrijk aspect van het uitvoerende werk van Mukaiyama is de luisteraar versus de muzikant. In haar "For You"-recitals speelt zij voor slechts één toehoorder. Het kaartje wordt per opbod verkocht en het concert vindt plaats in een gereserveerde concertzaal. Oftewel: je krijgt een privaat-concert. Dat gegeven alleen al verandert de luisterervaring terdege.

Natuurlijk: als je naar een concert gaat, dan luister je, maar je hoort ook: andere mensen, de ruimte, de sfeer zelfs. Eén op één met de muzikant verwordt horen vrijwel ipso facto tot luisteren. Je wordt je bewust van jezelf, je eigen geluid(en), de ruimte om je heen en de ruimtelijkheid. Je hebt geen last van gekuch van anderen of dampwalmen van eau-de-parfums of erger: zweterige putluchten te dichtbij. Je hoort niets dan jezelf en de artiest en dat is weinig. Je luistert; vrijwel totaal en in focus.

Four Walls

Als één componist in zijn werk, lezingen, geschriften en volledige filosofie de distinctie tussen horen en luisteren centraal gesteld en uitgewerkt heeft, is het John Cage wel. Alleen al daarom wekt het weinig verbazing dat Mukaiyama delen uit zijn "Four Walls" uitvoert in De Doelen in Rotterdam.

Cage heeft het extreem krachtige én in zijn eigen oeuvre baanbrekende "Four Walls" in samenwerking met niemand minder dan Merce Cunningham gemaakt als een grootschalig dansdrama. Zoals vele werken van Cage is het sinds de eerste uitvoering vele decennia geleden pas vrij onlangs weer ten tonele gebracht.

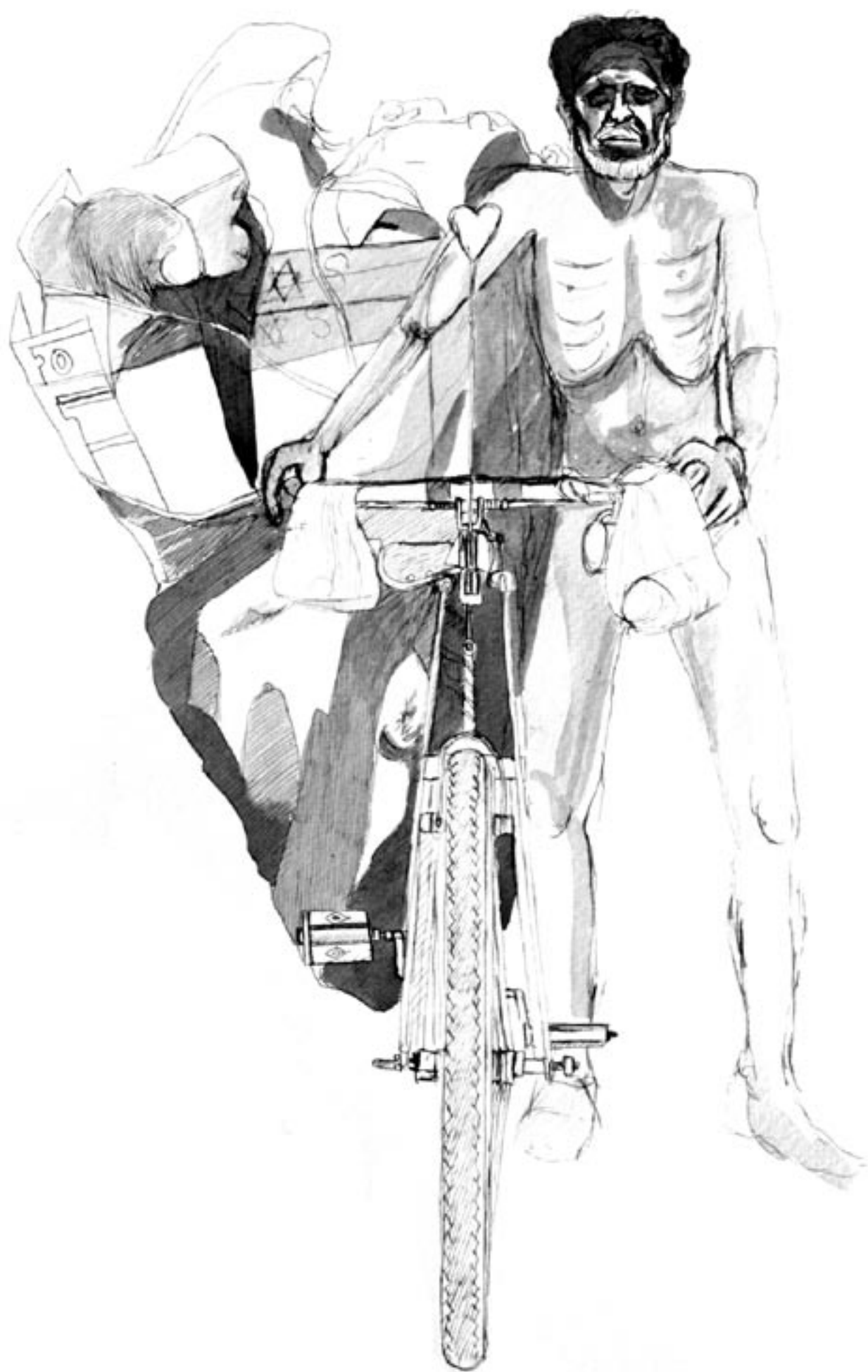
Volgens Cage handelt "Four Walls" over de *disturbed mind*; een gevoel dat weerklank vindt in – zeker voor zijn doen ook – dramatische muziek die in herhalende patronen, intense ostinato's en stilte (het blijft Cage) een nabijheid of beter: een ommuurde klankwereld schept die niet altijd even plezant is. Stiltes overigens die soms zo lang aanhouden dat je als luisteraar niet anders kunt dan je bevinden op het punt van luisteren versus horen. Oftewel: het richten van je luisterende aandacht op niets dan jezelf en het luister- of hoorbare; geheel in lijn met Mukaiyama's "For You"-recitals.

Cage schreef "Four Walls" voor alleen de witte toetsen, de hele tonen, van het pianoklavier en toch wist hij in de compositie zijn belangrijkste denkbeelden aangaande stilte, herhaling en zeer, zeer, zeer geleidelijke variatie te verwerken. Ook verraadt het werk een tik van de molen van oosterse filosofie én muziek, want hier ligt misschien wel dé kiem voor wat later *minimal music* is gaan heten.

Mukaiyama zou Mukaiyama niet zijn als zij delen uit "Four Walls" op een standaard manier uitvoert. Daarom vertolkt zij deze compositie in samenspel met Club Guy & Roni; een cult-dansgezelschap. Daarin vindt zij wederom de dialoog tussen een "oude" compositie en het heden en wel in de confronterende enorme fysieke kracht en intelligente choreografie, met humor en theatraliteit gepaard aan de beleving van luisteren en horen in Cages stuk. Daarin slaat zij wederom een onvermoede brug tussen hedendaagse en daarmee dus per se niet-idiomatisch Cunninghamsiaanse dans en een werk dat tientallen jaren geleden geschreven werd. Daarmee vallen toen en nu weer samen en bovendien: daarmee slecht Mukaiyama wederom de eventuele kloof tussen toen en nu en tussen muzikant en luisteraar door de performance visueel en fysiek te maken.

Het is juist in het feit dat zij de uitvoering van delen uit "Four Walls" paart aan dans dat niet alleen horen en luisteren geactiveerd worden als belangrijke factoren in een concorderende performance, maar ook zien en niet-zien. Immers: hoevelen ondergaan een klassiek concert niet met gesloten ogen? Nu worden dus ook nog de aspecten kijken en zien aangesproken, waardoor "Four Walls" een nog diepere conceptuele én emotieve lading krijgt in praxis. Een uitvoering die niet eens zozeer de artiesten zelve geldt, maar veeleer de luisteraar en toeschouwer, want precies daar legt Mukaiyama de vragen neer: "luister je, of hoor je?", "kijk je, of zie je?"

Nergens anders dan in het zo pregnant presenteren van die vragen, wordt het meesterschap van Tomoko Mukaiyama be-toont en voor het stralendste voetlicht gebracht. Zij presenteert horen en luisteren; kijken en zien. Zij presenteert dit in vragen en bevraging. Het antwoord is aan de toehoorder en toeschouwer. Ben je toehoorder of luisteraar? Ben je toeschouwer of zie je? Onwillekeurig word je teruggeworpen tot en op jezelf en niets dan dat; de basis van wat je bent. Daarin en daarmee bewerkstelligt Tomoko Mukaiyama in concert bij haar publiek een toestand van 'voelen & zijn'. Wellicht mogen wij dat wel de ultieme concertervaring noemen ...

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys
Beeld: Joakim Drescher

Douglas Leedy Entropical Paradise (Seraphim Records, 1971)

Douglas Leedy groeide eind jaren vijftig op aan de westkust van Amerika. Hij studeerde voor componist aan de universiteit van Californië samen met La Monte Young en Terry Riley. Alledrie werden ze gerespecteerde componisten, alhoewel Leedy nooit de aandacht kreeg die Young en Riley genieten. Desondanks mag Leedy's contributie niet gezien worden als verwaarloosbaar. Na zijn studies, gaf Leedy les aan de universiteit van Californië en hij speelde er een centrale rol in het ontwerpen en bouwen van hun elektronische muziekstudio. In die tijd experimenteerde Douglas ook met zijn Ognob Generator, alsook met zijn Moog- en Buchlasynthesizers. Zonder in detail te gaan over de eigenschappen ervan zijn die elektronische instrumenten typerend voor de jaren zestig. Uit dezelfde periode stamt zijn eerste album: *The Electric Zodiac*. De muziek is een sonisch tapijt dat beweegt in een tijdloze en grenzeloze ruimte. Het is een soort continue compositie opgebouwd uit frequenties van elektronische geluiden. Zelf beschreef Leedy het als "*a continuum of music of the cosmos*". Leedy's muziek is in het algemeen erg melodisch, tonaal en eigenlijk vrij toegankelijk. Hij maakt vaak gebruik van herhaling, kleine intonaties of klemtonen, waardoor zijn muziek wordt gecategoriseerd als minimaal. Mede dankzij zijn studies en onderzoek naar vroege westerse en Indische muziek komen sommige van zijn werkstukken in de buurt van die van zijn collega's Harry Partch en Lou Harrison. Zijn composities klinken ruim en verwijzen regelmatig naar vroeg-Griekse en Latijnse muziek, zowel op muzikaal als tekstueel vlak.

Deze Vergeten Plaat, *Entropical Paradise*, is een driedubbele lp vol met *Moogsploitation*. De sfeer is net zoals bij Leedy's debuutplaat kalm, atmosferisch en ook wel academisch. Het geluid is tijdloos en het geheel blijft een klassieker in het genre. De uitvinding van het genre ambientmuziek wordt aan verschillende muzikanten toegewezen. Net als Eno, Satie en Feldman ontving Douglas Leedy deze zinloze

pluim. Meer bepaald dankzij deze uitgave: een plaat waar analoge synthesizers een auditieve omgeving weergeven zonder expliciete climax noch duidelijke structuur. Leedy werd erg beïnvloed door oosterse muziek. Niet zozeer door de klank, maar eerder door de filosofie, structuur en tijdscode, of net het ontbreken daarvan. Leedy ziet de tijd als het meest fundamentele aspect van een muzikale ervaring. Het onderscheidt muziek van bijna alle andere kunstvormen. Muziek grijpt plaats in de tijd en creëert verschillende inzichten van wat tijdelijke ervaringen zijn. Meestal kunnen we stellen dat westerse muziek lineair is en een bepaald doel nastreeft: naar een bepaalde climax of in een bepaalde richting. Leedy echter heeft een voorkeur om net dat doel te negeren en muziek te schrijven waar de gedachte 'tijd' weg of zoek is. Los van zijn muziek vertelt het ook iets over 's mans levenswijze. Hij wil niet echt weten waar hij nu precies is, wat hij nu precies doet, hoeveel hij precies op de bank heeft staan. Je kan de naald ergens willekeurig laten vallen op zijn plaat en je hebt geen idee waar je je precies in het stuk bevindt. Dat heb je bij westerse muziek uiteraard meestal wel. Er is geen begin, midden of einde bij Leedy's muziek. Dat kan voor sommige mensen ronduit vervelend klinken, maar voor liefhebbers van Leedy's bovengenoemde klasgenoten is dit een absolute aanrader.

JONAS REINHARDT & RENE HELL

Op 5 december, terwijl de goedheiligman nog volop playmobilkastelen aan het zegenen is, nodigen KRAAK en Netwerk een aantal kosmische geesten uit die het leven van de synth welgenegen zijn. Jonas Reinhardt en Rene Hell zijn er twee van. Hoewel ze een fetisj delen voor oudere elektronische muziek, verschilt hun aanpak drastisch. We nodigden ze uit voor een virtueel dubbelinterview.

Op welk moment is jullie liefde voor elektronische muziek begonnen?

Hell: Ik weet niet of ik me dat nog echt herinner. De eerste keer dat ik Rubber O Cement live zag was een ander soort start. L.A. heeft zo'n grote geschiedenis in experimentele muziek, en als je opgroeit daar is het direct beschikbaar. Je hoeft er echt niet hard naar te zoeken. Ik had ook heel wat vrienden die in hetzelfde geïnteresseerd waren dus we zijn er allemaal samen ingedoken.

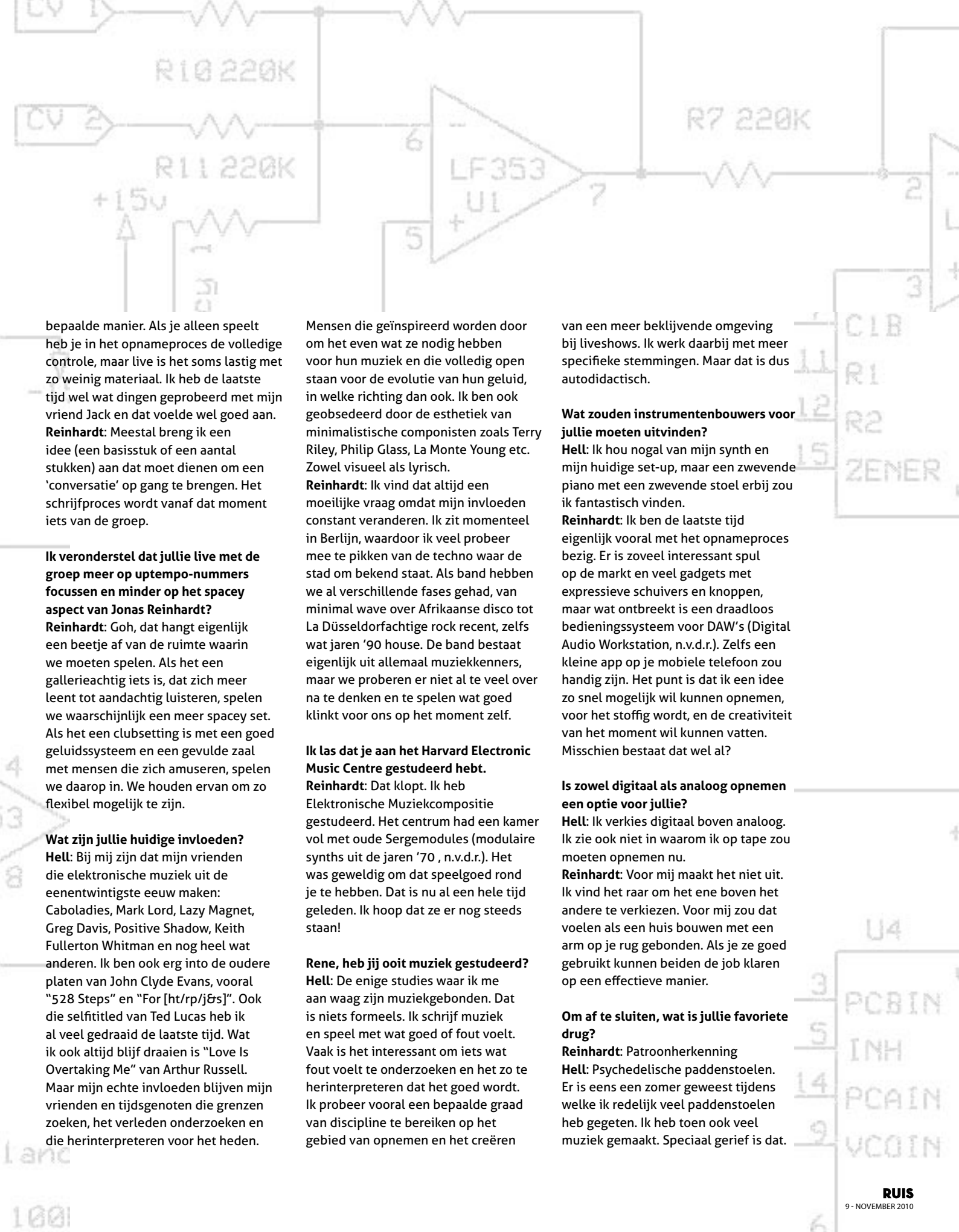
Voor jou is het waarschijnlijk allemaal met Duitse muziek begonnen, Jesse?

Reinhardt: Nee, eigenlijk waren het van die kitscherige Moogplaten die ik in dollarbins vond en componisten als

Morton Subotnik en Raymond Scott. Zij gebruikten de vroege synthesizers op heel interessante manieren. "The Minotaur" van Dick Hyman blies me van mijn sokken toen ik dat voor het eerst hoorde. Dus het waren eigenlijk vooral Amerikanen in de eerste plaats. Al het Duitse gerief kwam later, uiteraard...

Schrijven jullie alle nummers alleen? Indien zo, mis je het niet om te werken met muzikale partners?

Hell: Ik schrijf alles alleen. Het is al een tijd geleden dat ik nog eens in een band heb gespeeld. Ik zou wel heel graag met andere mensen spelen, zodat ik eens een stapje terug kan nemen en wat minder aanwezig moet zijn op bepaalde momenten, maar ik hou ook graag de controle op een

bepaalde manier. Als je alleen speelt heb je in het opnameproces de volledige controle, maar live is het soms lastig met zo weinig materiaal. Ik heb de laatste tijd wel wat dingen geprobeerd met mijn vriend Jack en dat voelde wel goed aan. **Reinhardt:** Meestal breng ik een idee (een basisstuk of een aantal stukken) aan dat moet dienen om een 'conversatie' op gang te brengen. Het schrijfproces wordt vanaf dat moment iets van de groep.

Ik veronderstel dat jullie live met de groep meer op uptempo-nummers focussen en minder op het spacey aspect van Jonas Reinhardt?

Reinhardt: Goh, dat hangt eigenlijk een beetje af van de ruimte waarin we moeten spelen. Als het een galerieachtig iets is, dat zich meer leent tot aandachtig luisteren, spelen we waarschijnlijk een meer spacey set. Als het een clubsetting is met een goed geluidssysteem en een gevulde zaal met mensen die zich amuseren, spelen we daarop in. We houden ervan om zo flexibel mogelijk te zijn.

Wat zijn jullie huidige invloeden?

Hell: Bij mij zijn dat mijn vrienden die elektronische muziek uit de eenentwintigste eeuw maken: Caboladies, Mark Lord, Lazy Magnet, Greg Davis, Positive Shadow, Keith Fullerton Whitman en nog heel wat anderen. Ik ben ook erg into de oudere platen van John Clyde Evans, vooral "528 Steps" en "For [ht/rp/j&s]". Ook die selftitled van Ted Lucas heb ik al veel gedraaid de laatste tijd. Wat ik ook altijd blijf draaien is "Love Is Overtaking Me" van Arthur Russell. Maar mijn echte invloeden blijven mijn vrienden en tijdsgenoten die grenzen zoeken, het verleden onderzoeken en die herinterpreteren voor het heden.

Mensen die geïnspireerd worden door om het even wat ze nodig hebben voor hun muziek en die volledig open staan voor de evolutie van hun geluid, in welke richting dan ook. Ik ben ook geobsedeerd door de esthetiek van minimalistische componisten zoals Terry Riley, Philip Glass, La Monte Young etc. Zowel visueel als lyrisch.

Reinhardt: Ik vind dat altijd een moeilijke vraag omdat mijn invloeden constant veranderen. Ik zit momenteel in Berlijn, waardoor ik veel probeer mee te pikken van de techno waar de stad om bekend staat. Als band hebben we al verschillende fases gehad, van minimal wave over Afrikaanse disco tot La Düsseldorfachtige rock recent, zelfs wat jaren '90 house. De band bestaat eigenlijk uit allemaal muzikanten, maar we proberen er niet al te veel over na te denken en te spelen wat goed klinkt voor ons op het moment zelf.

Ik las dat je aan het Harvard Electronic Music Centre gestudeerd hebt.

Reinhardt: Dat klopt. Ik heb Elektronische Muziekcompositie gestudeerd. Het centrum had een kamer vol met oude Sergemodules (modulaire synths uit de jaren '70, n.v.d.r.). Het was geweldig om dat speelgoed rond je te hebben. Dat is nu al een hele tijd geleden. Ik hoop dat ze er nog steeds staan!

Rene, heb jij ooit muziek gestudeerd?

Hell: De enige studies waar ik me aan waag zijn muziekgebonden. Dat is niets formeels. Ik schrijf muziek en speel met wat goed of fout voelt. Vaak is het interessant om iets wat fout voelt te onderzoeken en het zo te herinterpreteren dat het goed wordt. Ik probeer vooral een bepaalde graad van discipline te bereiken op het gebied van opnemen en het creëren

van een meer beklievende omgeving bij liveshows. Ik werk daarbij met meer specifieke stemmingen. Maar dat is dus autodidactisch.

Wat zouden instrumentenbouwers voor jullie moeten uitvinden?

Hell: Ik hou nogal van mijn synth en mijn huidige set-up, maar een zwevende piano met een zwevende stoel erbij zou ik fantastisch vinden.

Reinhardt: Ik ben de laatste tijd eigenlijk vooral met het opnameproces bezig. Er is zoveel interessant spul op de markt en veel gadgets met expressieve schuivers en knoppen, maar wat ontbreekt is een draadloos bedieningssysteem voor DAW's (Digital Audio Workstation, n.v.d.r.). Zelfs een kleine app op je mobiele telefoon zou handig zijn. Het punt is dat ik een idee zo snel mogelijk wil kunnen opnemen, voor het stoffig wordt, en de creativiteit van het moment wil kunnen vatten. Misschien bestaat dat wel al?

Is zowel digitaal als analoog opnemen een optie voor jullie?

Hell: Ik verkies digitaal boven analoog. Ik zie ook niet in waarom ik op tape zou moeten opnemen nu.

Reinhardt: Voor mij maakt het niet uit. Ik vind het raar om het ene boven het andere te verkiezen. Voor mij zou dat voelen als een huis bouwen met een arm op je rug gebonden. Als je ze goed gebruikt kunnen beiden de job klaren op een effectieve manier.

Om af te sluiten, wat is jullie favoriete drug?

Reinhardt: Patroonherkenning

Hell: Psychedelische paddenstoelen. Er is eens een zomer geweest tijdens welke ik redelijk veel paddenstoelen heb gegeten. Ik heb toen ook veel muziek gemaakt. Speciaal gerief is dat.

NIEUWE VLAM

Stefan Hopmans

Net als een lantaarnpaal heb ik een deur
in mijn buik. Soms sidder ik en ruist
mijn licht op straat. Het beeft. Het huis
waar ik voor sta, vreest voor een scheur.

Dit is een straat waar niets gebeurt.
De auto's veinzen dat ze rijden, maar
in wezen staan ze stil. Licht trilt waar
leven stolt. Met name kaarsen zijn acteurs.

Dan plaatst een vrouw haar gitaar
tegen mijn schenen aan. Ze fluis-
tert een paar woorden voor ze luid
begint te zingen dat het waait.

Haar stem blaast langs mijn navel
binnen en dooft alle kaarsen uit.

NOVELLER

Tekst: Piet Ruis

*Sarah Lipstate is de nieuwe vlam van de New Yorkse gitaarunderground. Als **NOVELLER** heeft ze net de nieuwe cd "Dessert Fires" uit. Op 16 november speelt ze samen met Aidan Baker, waarmee ze ook een splitelpee heeft op het Divorcelabel, in de Brusselse DNA. Reden voor een intiem e-mailgesprek.*

Wanneer ben je begonnen met het verkennen van je mogelijkheden als sologitariste? Was er er een specifieke aanleiding?

Mijn eerste opnames dateren van toen ik achttien was. Het waren sologitaarexperimenten met ebow en meer traditionele multitracked dingen op cassette 4-track. Ik hield ervan om op te nemen met mijn 4-track omdat ik zo kon spelen in mijn dorm room in de unief. Een jaar later begon ik ook effectpedalen te kopen. Dat is ongeveer het punt waarop ik geïnteresseerd begon te raken in het omvormen van gitaargeluid en het ontwikkelen van verschillende ecosystemen van geluid.

Hoe zie je de relatie tussen je muziek en je filmwerk?

Ik ben de dialoog tussen mijn muziek en mijn films momenteel zwaar aan het uitwerken. Ik maak nu ook 16 mm-films die specifiek bedoeld zijn voor projectie tijdens mijn live performances. Mijn intentie in beide media is om uitvoerige panorama's te creëren door minutieus lagen aan te brengen en door manipulatie van de basiselementen.

Werk je ook andersom? componeer je ook specifiek voor je films? Ik vraag dit omdat je films ook best genietbaar zouden zijn als stomme films.

In de meeste gevallen was de muziek die ik als soundtrack gebruikte al opgenomen en probeerde ik kortfilms te vormen rond de composities tijdens de montage. Ik heb al enkele concerten gedaan waarbij ik mijn films liet projecteren tijdens mijn set, en ik denk dat het boeiend is om te zien hoe het publiek de films ervaart in combinatie met de verschillende muzikale cues. Dat is de schoonheid van niet-narratieve, experimentele cinema. Maar ik denk ook dat ze best kunnen werken als stomme films.

Vind je de montage belangrijker dan het filmen zelf?

De montage lijkt meestal wel het belangrijkste te zijn. Er zijn zeker momenten waarop ik op pad ga om specifieke dingen te filmen en dat de visioenen voor de film al strak in mijn hoofd zitten bij de preproductie, maar meestal vorm ik het concept van de film in de montagefase.

Je filmwerk is redelijk divers, maar er zit precies altijd een expressionistische en/of surrealistische toets in, alsof je invloeden vooral in het verleden liggen ...

Ja, ik hou van de Duitse expressionistische cinema. Voor de rest waren vooral Jean Cocteau, Man Ray en Stan Brakhage zijn handgeschilderde films belangrijk voor me. Ik ben ook een groot bewonderaar van Martha Colburn haar animatie- en collagefilms.

Je kunst in het algemeen lijkt nogal zwaar ingebed in de avant-gardetradities van New York. Denk je dat je dezelfde houding tegenover kunst zou ontwikkeld hebben, mocht je ergens anders geleefd hebben?

De crossdisciplinaire samenwerkingen in de New Yorkse avant-gardegemeenschap waren inderdaad een grote inspiratie voor me. Ik denk dat de stad mij heeft aangezet om mijn ideeën

over performances breder te zien en om mijn blikveld van de projecten die ik wil realiseren dieper uit te werken. De rijke geschiedenis van de New Yorkse avant-gardemuziek lijkt wel een onuitputtelijke bron om inspiratie op te doen, en op een bepaalde manier voel ik wel een zekere betrokkenheid gewoon door er te leven.

Je speelde zowel in de ensembles van Glenn Branca als van Rhys Chatham. Hoe hebben deze figuren je ideeën over muziek beïnvloed?

Ik denk dat het concept van een gitaarorkest heel inspirerend was voor mij als jonge gitarist. Naar verloop van tijd werd ik geobsedeerd door het instrument en de vele manieren om er geluid uit te halen en het te manipuleren. Ik hou gewoon van de toewijding waarmee Branca en Rhys de gitaar benaderen. Ook denk ik dat hun ensemblestukken belangrijk waren voor mijn compositorische ideeën die aansluiten bij georkestreerde stukken voor gitaar.

De recente muziekevolutie zag een ware explosie van sologitaristen die met effecten en loopstations sonische landschappen evoceren. Zie je jezelf in die traditie of denk je dat er belangrijke verschillen zijn met jouw werk?

Gebaseerd op jouw omschrijving denk ik dat ik daar wel toe behoor, maar het is niet iets waar ik mezelf per se wil toe rekenen. Ik vind het bijna onmogelijk om een bevredigende omschrijving van mijn muziek te geven aan mensen. *It's the soundtrack for the impending tumbleweed uprising.*

Door de abstractie die eigen is aan dronemuziek vraag ik me vaak af hoe muzikanten te werk gaan bij het componeren. Jouw drones klinken nogal rijk en krachtig waardoor ik een sterke emotionele basis vermoed.

Als ik vanuit een drone vertrek voor een compositie dan stap ik meestal gewoon in de opname en zie ik wat er gebeurt. Als ik drones maak om een stuk op te vullen dat al andere elementen bevat, dan is het meer gepland. Ik heb verschillende paletten waaruit ik kan kiezen om dronelagen te maken, vaak een combinatie van effectpedalen en techniek. Ik word momenteel nogal opgewonden van flinkerende drones die bestaan uit hoge tonen. Ik ben bezig een techniek te ontwikkelen met een schaar en *harmonics*, gecombineerd met enkele pedalen om dit effect te bereiken.

Dat klinkt alsof het dus meer op ambacht is gestoeld dan op vrije expressie...

O nee, ik wou niet impliceren dat techniek belangrijker is dan vrije expressie, maar eerder dat ik nieuwe technieken gebruik om te variëren in de vormen van expressie. Vernieuwing in mijn geluid is heel belangrijk voor mij en ik probeer constant om mezelf te ontwikkelen, om te zien waartoe ik in staat ben en dat zowel sonisch als emotioneel.

5

W. Ravenveer

W. Ravenveer is Erwin Van Looveren, gebarsten hoofd en begenadigd synthnoiser. Als Gypsy Flemming verbeterde hij zonet zijn eigen Belgisch record "heavy psych en avant-garde Youtube posts op Facebook per uur". Zijn hoogtepunten uit het garage psych genre vindt u hier in een top 5.

Ron Wray Light Show - "Speed" (1967)

Dit was een gelegenheidsformatie. Slechts één 7" met op de a-kant een vrij braaf nummer en op de b-kant dit fuzzmonster. Bij de video staat een link van iemand waardoor je even verder kan googlen voor meer info over deze obscure schijf. "kohntarkosz livejournal 264609 speed", google dat maar even. Ook te vinden op pebbles volume 16.
<http://www.youtube.com/watch?v=Uj-OpL7TXlw>

The Fairytale - "Guess I Was Dreamin'" (1968)

Een nummer dat ik gerust tien keer na elkaar kan opzetten. The Fairytale heeft maar twee 7 inches gemaakt. Dit is van hun eerste 7". Hun tweede is ook een knaller van formaat; meer dreamy psych van de uk, echt wel klasse.
http://www.youtube.com/watch?v=MnqW7hgm_Jw

Duffy - "Come Back, Come Back..." (1968)

Stevig acid flashbacknummer. Een oude favoriet...
<http://www.youtube.com/watch?v=2gpdf6Gf4qs>

Third Barbo - "Rainbow Life" (1967)

Mijn favoriete nummer van deze cult garage psychband. Velen laten ook de naam "proto punk" vallen. Dit is hun meest psychedelische nummer.

<http://www.youtube.com/watch?v=MC4Sk30FG1c>

Graf Zeppelin - "You're On My Mind" (1969)

Een oude favoriet, knap nummer, dromerig. Hebben slechts één 7" gemaakt. De b-kant is rustig maar ook de moeite.

http://www.youtube.com/watch?v=XOBv5_WWJUE

// Bonus //

The Head Shop - "I Feel Love Coming On" (1969)

Hun plaat is een van mijn favorieten in het gerne, soms heel trippy, dus niet voor ieders bek.

Sparrow - "Isn't It Strange" (1966)

Pre-Steppenwolf. De zanger klinkt een beetje als de lizard king. Een knap nummer.

+ Er is nog zoveel meer ha! wie zoekt die vindt!

Ook sterk aangeraden: Messiaen - "Complete Organ Works"!!

BESP"ROKEN

Pim van der Graaf & John Humblet

Als Hiëronymus Bosch tijdens het schilderen van de *Tuin der lusten* of de *Verzoeking van de Heilige Antonius* de mogelijkheid had gehad om er audio aan toe te voegen, zou hij vast gekozen hebben voor de nieuwe van **Kemialliset Ystävät**. Op *Ullakkopalo* borduurt Fin Jan Anderzén verder op de laid-back psychfolk van eerder werk. Toch is hij erin geslaagd een compositorisch evenwichtiger album af te leveren dat zich best in één trip uit laat luisteren. Op sommige stukken gaat Anderzén als een bezield sjamaan conversaties aan met geesten, terwijl in andere stukken, nadat er wellicht verkeerde zielen zijn opgeroepen, aan duiveluitdrijving wordt gedaan. Voor de luisteraar is de tocht niet altijd makkelijk - het gaat om veertien expedities door een hallucinant landschap - maar uiteindelijk wordt je inspanning beloond. Bij iedere beluistering zijn nieuwe ontdekkingen de luisteraar deel, zoals in datzelfde opzicht ook een drieluik van Bosch keer op keer nieuwe geheimen prijsgeeft. *Ullakkopalo* verschijnt op het Fonal Recordslabel, voorzien van prachtig artwork.

Op *Fin Eaves*, de nieuwe langspeler van **Cloudland Canyon**, wordt een ondoordringbare songstructuur gepresenteerd. Die beviel het Amerikaanse trio blijkbaar zo goed dat ze op bijna elke track herhaald wordt. Het volwassen *Lie in Light* uit 2008, waar de inspiratie vooral leek te komen uit het Duitsland van begin jaren zeventig, kwam als een aangename verrassing. Het is natuurlijk lastig om bij een opvolger deze ervaring te evenaren, laat staan te overtreffen. Op *Fin Eaves* wordt veel met effecten gewerkt, waarbij de geluidsstructuur regelmatig zo compact wordt dat het geheel absoluut, wellicht onbedoeld, ondoordringbaar wordt. Het typerende geluid en de vocalen klinken als een ontmoeting tussen de Beach Boys en Sic Alps, wat op zich wellicht kan leiden tot interessante composities, ware het niet dat er in dit geval eerder sprake is van antagonisme. Elders roepen nummers hooguit een wat vage herinnering op aan The Jesus & Mary Chain, maar maken voor de rest eigenlijk weinig indruk. Te weinig om *Fin Eaves* de geslaagde opvolger van *Lie in Light* te noemen.

Bij de eerste keer, zonder enige voorkennis, luisteren naar *Reality Has Got To Die* van **La Otracina** kwam de gedachte bovendien in hoeverre het begrip 'progressief' als genre zijn naam recht doet. Wat zo'n 35 jaar geleden als vooruitstrevend werd beschouwd, zal toch wel een keer door de tijd worden ingehaald. Deze vierde officiële en volwaardige release (de derde op het Holy Mountainlabel) van het uit Brooklyn afkomstige La Otracina is een perfecte mix van

prog, space rock en psychedelische hardrock. Hun muziek vertrekt waar die van The Mars Volta stopt. Waar die laatstgenoemden sterke composities neerzetten die, veelal opgebouwd rondom de gitaarkunsten van Rodriguez, beïnvloed zijn door de progrock van de jaren zeventig gemengd met Zuid-Amerikaanse dansinvloeden, weet La Otracina op weergaloze wijze de dramatiek op te roepen van Italiaanse progrockbands uit hetzelfde tijdperk. Luister maar eens naar het fantastische *Crystal Wizards of The Cosmic Weird*, of het epische *Can't Take No City Life*. Ook een twintig minuten durend jazzrockexperiment met een centrale rol voor percussie brengt het geheel niet uit balans. De gelikte productie doet denken aan de perfectie die ook bijvoorbeeld bij bands als King Crimson te horen is. *Mass Meteoric Wind* sluit het album waardig af, met van melancholie druipende synthklanken. Het geheel klinkt alsof Biglietto per L'Inferno besloten heeft een reünie-cd op te nemen en dan ook nog eens wil bewijzen dat ze niets van hun experimenteerdrijf hebben verloren.

Op hetzelfde label gaat ook **International Hello** tekeer. Geserveerd wordt hier Californische rock. Opener *Arise Superslide* is een orgastische trip van krap achttien minuten, waarbij bas, gitaar en synth je tijdens de laatste tien in pure extase laten verkeren. Dat dit energie vreet moge duidelijk zijn, en derhalve is het spacy intermezzo *Who Will Stand Alone* meer dan welkom. Op de andere zijde is ruimte gemaakt voor twee heavypsychtracks van elk zo'n tien minuten. Die klinken van tijd tot tijd als een van de betere opnamen van Les Rallizes Denudes, en dat is bedoeld als een compliment. Free rock avant la lettre.

Het Californische Not Not Funlabel (Pocahaunted, Robedoor, Ducktails) heeft met **Magic Lantern** een grote troef in handen. Dit Californische vriendenclubje, waarvan onder andere Sun Araws voorman Cameron Stallones deel uitmaakt, levert met *Platoon* een verslavende plaat af die overduidelijk met veel plezier is gemaakt. *Platoon* bevat vijf stukken groovy psychedelica, doordrenkt van wah-effecten, die je stuk voor stuk in staat van vervoering brengen. De plaat zet direct hoog in en deze lijn wordt vastgehouden. Tegen dat bas en gitaar aangevuld worden met orgel zijn we volledig geassimileerd in de gecreëerde jungle die *Platoon* is. Hoogtepunt is het tot het uiterste uitgesponnen *Friendship*, waarbij de geestdrift en tegelijkertijd aanwezige loomheid de instrumenten haast doet smelten. De permanent broeierige sfeer pulseert, kalmeert, ademt vrijheid. IJzersterke plaat voor lome, zonovergoten middagen waarbij de luchtvochtigheid recordhoogtes bereikt. De cd-uitvoering komt met twee extra tracks.

Vanuit België brengt Morc Tapes de nieuwste creatie van Wim Lecluyse alias **Circle Bros**. De titel *Haven* en de lp-hoes refereren aan de zee en ook de muziek resonanceert met het zilte nat. Waar we op *No Turning Back* nog te maken hebben met een ogenschijnlijk vriendelijk kabbelend water, slaat de sfeer compleet om wanneer we verdergaan. Op *Sure* klinken zwaar overstuurd drones en galmende stemmen, alsof overal rondom gitzwart water ons naar de diepten lokt om ons op subtiele wijze op *Your Sound* het bewustzijn te laten verliezen. Dronend verder met het prachtige *Sure 2*, dat dan haast bedoeld lijkt te zijn als een soort pastorale. Alhoewel dit zeker een mooie afsluiter was geweest, zijn de nagalm en echogitaar van

de laatste twee tracks wel effectief in het resoneren, lang nadat de laatste groef is afgetast.

Op een *Winter's Day* wordt de zon inderdaad eerder geassocieerd met een bleke verschijning door een gedeeltelijk besneeuwd zolderraam dan met een herinnering aan warmte. Op deze 7" brengen Amerikanen **Aaron Martin en Dawn Smithson** twee elektroakoestische songs, samen goed voor ruim zes minuten afflictie. Op *Tethered and Rootbound* worden de zweverige vocalen van Smithson ondersteund door gitaar, terwijl op *Pepperbox* de melancholie gecreëerd wordt met name door viool. Het geheel is wel te omschrijven als een ontmoeting tussen Charalambides en This Mortal Coil. PAS OP, BREEKBAAR geldt wellicht net zo goed voor de muziek als voor de drager. - PvdG

Met *As/If/When* brengt Sub Rosa twee plaatkant lange experimenten uit de beginperiode van percussieartiest **Z'ev** op de markt. Niet alleen de opnameperioden - 1978 en 1982 - maar vooral het zelfgecreëerde instrumentarium, bestaande uit samengeknoot industrieel (afval)materiaal zoals staal, titanium en pvc-plastic, verradt *industrial music* in de ware zin van het woord. Zoals Michelangelo ervan uitging dat het beeld al in het blok marmer vervat zit en de kunstenaar enkel de overvloedige stukken moet weghakken om het te onthullen, zo onttrekt Z'ev met welgemikte slagen de verborgen geluiden aan zijn percussiemateriaal en transformeert ze vervolgens tot een dynamische geluidssculptuur. Muzikaal bevindt het zich ergens tussen de gedetailleerdheid van collega-instrumentenbouwer Harry Partch ten tijde van *Delusion of the Fury* en de recentere, furieuze energie-uitbarstingen van Chris Corsano op *Ultra Eczema*. - JH

LORDS OF FALCONRY - s/t (Holy Mountain) ***

LA OTRACINA - Reality Has Got To Die (Holy Mountain)

INTERNATIONAL HELLO - s/t (Holy mountain) ***

MAGIC LANTERN - Platoon (Not Not Fun) ****

CIRCLE BROS - Haven (Morc) ***

WINTER'S DAY - Pepperbox / Tethered and Rootbound 7" (Morc)**

Z'EV - As/If/When (Sub Rosa) ***

nov/jan x 2010/11
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

RAFA THE MAGICIAN

David Bestué & Mark Vives x Stephen Goldrajch x Sofie Haesaerts
x Ermias Kifleyesus x Lieven Segers x Heide Hinrichs x
Gerard Herman x Jean-Philippe Convert x Honoré d'O x
Guy Rombouts x Jacques Lennep x Harald Thys & Jos De Gruyter

Tentoonstelling za. 27.11 > zo. 23.01 x open di. t/m zo. 14:00 > 18:00

Opening za. 27.11 x 20³⁰

i.s.m. Jean-Philippe Convert en White Rabbit

MANOEUVRES

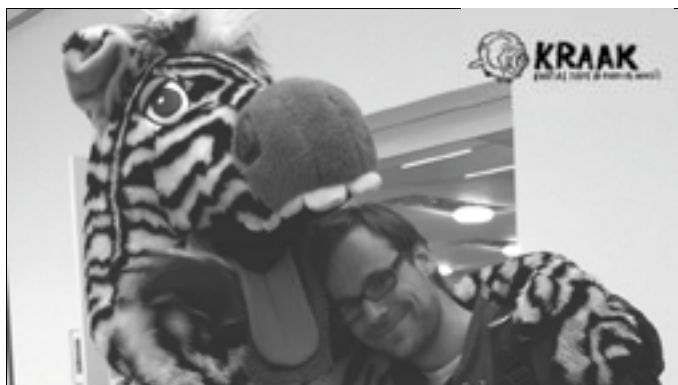
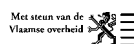
MUZIEK UIT DE KOSMOS

Jonas Reinhardt x Rene Hell x Elfenbeinturm x Jonathan Fitoussi x
Innecity x Bear Bones, Lay Low

Festival zo. 05.12 x 14³⁰

i.s.m. KRAAK

Network / centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-9300 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73 x
F +32 (0)53 70 97 72 x info@network-art.be x tickets > tentoonstellingen: € 1 / concerten: € 10 / 7 x Op
concertavonden tentoonstellingen open 14:00 > 22:00

10/11 STUK, Leuven

AKIO SUZUKI (jp)

19/11 Kinky Star, Gent

FYOELK (de/nl)

MOEMLIEN (dk/nl)

05/12 Network, Aalst !! starts 14:30 !!

MANOEUVERS, muziek uit de kosmos:

JONAS REINHARDT (usa), RENE HELL (usa), INNOCITY (be)

JONATHAN FITOUSSI (fr), ELFENBEINTURM (de)

BEAR BONES, LAY LOW (be/vz)

Met de steun van de Vlaamse Gemeenschap en provincie Oost-Vlaanderen

www.kraak.net

Muzikanten maken muziek SMartBe doet de papierwinkel

Als muzikant werk je vaak met wisselende opdrachten en op onregelmatige tijdstippen. Je bent vooral bezig met je artistiek project. Maar natuurlijk telt ook de administratieve en zakelijke kant. En daarom is er SMartBe. Met kennis van zaken regelen wij voor jou die onvermijdelijke papierwinkel.

Zo kan je als lid voor je loonadministratie 24u op 24u terecht in een online ledenzone. Eenvoudig en handig zo vlak voor je optreden. En met een Activiteit start je gratis en snel een eigen ministructuur, zonder dat je zelfstandige moet worden. Naast de ettelijke praktische voordelen, waaronder het jezelf terugbetalen van onkosten, houd je de handen vrij voor wat echt telt: jouw muziek.

Ga je aan de slag, dan ben je uiteraard graag maximaal verzekerd. Een veelzijdig pakket verzekeringen zorgt voor een zo breed mogelijke bescherming, zelfs tijdens je onbetaalde repetities. Bovendien mag je rekenen op juridische hulp en een zakelijke adviesverlening over onder andere het sociaal statuut van de kunstenaar, de werkloosheid, het werken in het buitenland,....

Wil je meer weten? Maak gerust een vrijblijvende afspraak met een van onze adviesverleners. Dan bekijken we samen hoe we voor jouw situatie tot het beste resultaat kunnen komen.

Of neem deel op **zaterdag 4 december om 14u** aan de **gratis workshop** over de zakelijke kant van het artistieke werk in **De Werf te Aalst**.

Schrijf je in via gent@smartbe.be of 09 233 51 90.

SMartBe Gent	> 09 233 51 90 > gent@smartbe.be
SMartBe Antwerpen	> 03 226 21 08 > antwerpen@smartbe.be
SMartBe Brussel	> 02 542 10 80 > brussel@smartbe.be

www.smartbe.be